

„Sziporkázó humor és egy gazdagon árnyalt sötét világ találkozása,
ami leteper, és nem ereszt a végkifejletig. Egyszerűen zseniális!”

– Shannon K. Butcher bestsellerszerző

Kész
meghalni
érte

OBSESSION

f ü g g ő s é g

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J . L . A R M E N T R O U T

OBSESSION

f ü g g ő s é g

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Azoknak, akik mindennél jobban szeretnék megismerni
a luxenek és arumok világának érzéki oldalát.
Ez a könyv nektek szól...*

ELSŐ FEJEZET

A FÉLHOMÁLYOS, KISSÉ LEPUKKANT BÁRBAN akkorára tátott szájjal meredtem a legjobb barátnőmre, ami bőven túlment a jó ízlés határán.

Mel tutira elvesztette a józan eszét. Ez lehet az egyetlen észszerű magyarázat. Vagy tényleg begolyózott, vagy az ő piája sokkal ütősebb, mint az enyém.

Első osztályos korunk óta elválaszthatatlanok vagyunk, azóta, hogy elfeleztem vele a csokis muffinomat. Egy csörgőkígyóban és egy nyusziban több hasonlóság van, mint kettőnkben. Mel bolondos, állandóan pörög valamin, míg én egy könyv társaságában vagy filmet nézve érzem magam a legjobban. Eddig még senkinek sem sikerült megfejtenie, miért állunk ennyire közel egymáshoz, de egy barátságot semmi sem helyez szilárdabb alapokra, mint a muffin, méghozzá a csokis.

Kortyoltam a rumos kólámból, és felszisszentem a torkomat égető érzés miatt.

– Mel, ez...

– Örültség? Tudom. Én is úgy érzem, mintha *elment volna az eszem*. Én sem hinném el, ha nem a saját két szememmel látom, és biztosíthatlak, hogy a lézeres szemműtétem óta sasszemem van. – Mel két ujjával a szemére bökött. A körmeiről lepatogzott a festék, ami szokatlan volt, mert Mel mindig nagy gondot fordított a megjelenésére. – Tudom, mit láttam, Serena, és én mondom neked, hogy Phillip nem ember.

Tessék! Megint kimondta. Nem ember. Mel félig teli poharára néztem. Vajon ivott, mielőtt találkoztunk? Vagy kokaint szívott? Ha abból a zaklatott hangpostaüzenetből indulok ki, amit Meltől kaptam még az iskolában, meg az azt követő beszélgetésből, akkor talán metamfetamint is tolt mellé. Mel imád bulizni, de a kemény cuccoktól alapvetően távol tartja magát. Legalábbis ezt reméltem. Már nem voltam biztos benne.

Előrehajoltam, a blézerem megfeszült rajtam, ahogy összekulcsoltam a kezemet az asztalon. A fenébe is, bárcsak lett volna időm hazaszaladni átöltözni! Az ilyen témákhoz kényelmesebb szerkó kéne. Sokkal könnyebb elhinni a hihetetlen melegítőnadrágban és vietnami papucsban.

– Mel, a legtöbb srác amúgy sem nevezhető embernek.

A barátnőm szemöldöke összeszaladt.

– Ja, és a legtöbb srác nem változik át egy rohadtul ijesztő villanykörtevé! De Vanderson fiai igen. Méghozzá mindketten.

Egy párocska kíváncsi pillantásokkal méregetett minket. Szerettem volna bemászni az asztal alá, de inkább megfogtam és finoman megszorítottam Mel kezét.

– Villanykörte?

Visszafogtam a hangerőmet, persze feleslegesen, mert Mel mindig is szeretett hangosan beszélni. Közeledtek a választások, ezért ha

valaki kiejtette Vanderson szenátor nevét, az akaratlanul is felhívta magára a figyelmet.

– Igen! Úgy ragyogtak, mint egy rohadt világító rúd! Vagy mint a... Emlékszel arra a plüsskukacra, amit ha megnyomtál, világított?

– A Glo Wormre gondolsz?

– Igen, arra! – Mel kihúzta a kezét az enyémből, és végigszántott állig érő, hollófekete haján. – Olyanok voltak, mint a világító plüsskukac, csak fényesebbek.

Jézusom! Mel tényleg begolyózott.

– Ittál, vagy esetleg szívtál valamit...

Mel keze akkora erővel csattant az asztalon, hogy a poharak összecsendültek.

– Nincs olyan ital vagy szer a világon, amitől ilyeneket hallucinálnék!

– Oké, vettem! – Megadóan felemeltem a kezem. – Csak próbálalak megérteni, Mel. És ne csapkodd azt az asztalt, mint egy hülye picca! Szegény nem tehet semmiről.

Kifújta a levegőt.

– Csak annyira... halálra vagyok rémülve. Mert meglátott. A bátyja észrevett. Tudom, hogy tudják, hogy láttam őket.

Nem tudtam, mit mondhatnék. Melről ordított, hogy rettenetesen megviselte az eset. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy Mel már attól kiborult, ha szöcskét talált a házban, vagy kígyóra hasonlító faágat a kertben, sőt... még a repdeső pillangók is kiverték nála a biztosítékot, de ilyennek még sosem láttam. Ez most más volt.

Tényleg halálra rémült valamitől.

– Tudtam, hogy Phillip nem egyszerű eset – jelentettem ki, miközben egyik kősa, hullámos tincsemet visszatúrtem a fülem mögé.

– Gondolom, túlságosan elszállt attól, hogy ő a szenátor fia. Valószínűleg...

– Valószínűleg a szenátor is közéjük tartozik!

Jesszusom, ha Mel továbbra is így kiabál, többé nem mutatkozhatunk ebben a bárban. Azt kívántam, bárcsak felhangosítanák a zenét, és lekapcsolnák a fényeket. A *Fast Times* névre keresztelt bárban csupán páran lézengtek hétfő éjszaka, ezért gond nélkül lehetett hallani, ki miről beszélget.

Mel embereset húzott az italából.

– Phillip lakásán voltam, nem Grandview-ban, amikor ez történt.

Grandview-ban laktak a gazdagok leggazdagabbjai – többek között a szenátor és más befolyásos emberek is –, egy kapuval elzárt lakóparkban a Flatirons-hegység lábánál. Röhejes módon a kapu hat méter magas. Abszurd. Mégis, mitől tartanak, hogy Oroszország majd lerohanja őket?

– Amikor izzani kezdett, mint egy villanykörte? – kérdeztem a szívószálammal játszadoxva.

Mel bólintott.

– A nappaliban hesszeltünk, iszogattunk. Elvontunk. Aztán bementünk a hálószobába, szexeltünk... És remek volt, mint mindig. Phillipnek olyan az állóképessége, mint egyetlen srácnak sem ezen a bolygón.

A szemöldököm összeszaladt.

– Aztán megjelent Elijah, a testvére – folytatta Mel.

– Miközben ti éppen szexeltetek?

– Bármennyire izgató lett is volna, tekintve, hogy ikrek... Nem, nem akkor bukkant fel, amikor Phillipel szexeltünk. – Mel a blúzán lévő gombbal játszott. – A lényeg, hogy valami miatt hajba

kaptak az erkélyen. Folyton civakodnak, és ismersz, szeretek mindenről tudni.

Elmosolyodtam.

– Igen.

– Úgyhogy az ajtóhoz osontam, és füleltem. Valami olyasmiről folyt a vita, hogy Sas-projekt és Daedalus...

– Daedalus? Az nem valami görög cucc?

– Nem az a lényeg, Serena! *Figyelj* már rám! Ezekről vitatkoztak. Elijah kiakadt, mert az apjuk tönkreteszi a kapcsolatukat ezzel a Daedaluszal, és hogy ez a Sas-izé rossz ötlet, de ha jól értettem, Phillipet hidegen hagyta a dolog. Közölte Elijah-val, hogy törődjön a saját dolgával, és szálljon le a témáról, mert ez nem rájuk tartozik.

– Értem.

Azon tűnődtem, hogyan fajulhatott addig a helyzet, hogy Phillip villanykörtévé változzon.

– Elijah tényleg nagyon zaklatott volt. Azt hajtogatta, hogy a viszájára fog elsülni a dolog, hogy ez a Sas-akármilyen veszélyes és helytelen. Mondott valamit Pennsylvaniáról is, ahol valami gyerekeket tartanak, és ha a Daedalus valaha rájön, hogy mit terveznek, akkor mindennek vége. Én meg ezen a ponton már úgy voltam vele, hogy azt a rohadt életbe, hallani akarom a többit is! – Mel kék szeme hatalmasra tágult. – Aztán Elijah mondott valamit, sajna olyan halkán, hogy nem értettem, de nagyon felzaklathatta Phillipet, mert lökdösődni kezdtek. Még hogy két felnőtt ember így veszekedjen! Attól tartottam, hogy az egyik átlöki a másikat a korláton. És aztán... aztán megtörtént.

– A villanykörtés dolog?

– Igen. – Mel a homlokára szorította a tenyerét, a szemét szorosán lehunyta. Bronzbarna bőre fehér lett, mint a fal. – Először úgy

tűnt, mintha kifakulna Phillip. De tényleg: a ruhái, az egész teste annyira elhalványult, hogy szinte láthatatlanná vált. Aztán a körvonalai kiélesedtek, de nem ember volt, Serena. *Fény ölelte körbe*. Tétőtől talpig.

– Értem – feleltem lassan. – És te mit tettél?

– Kiakadtam, mint bármelyik normális ember. El akartam pucolni onnan, de... – Káromkodott, a kezét leengedte az asztalra. – Leejtettem azt az átkozott sörösdobozt. Meghallottak. Hátranéztem. Az erkélyajtóban álltak, mindketten ragyogtak... – Mel hangja elhalt, az alsó ajka megremegett. – Tudják, hogy láttam őket. Bár ez amúgy is elég nyilvánvaló volt, mivel úgy rohantam ki a házból, mintha égne. Fogalmam sincs, mit tegyek. Nem merek hazamenni. Körbe-körbe autózgattam, amíg vártam, hogy ideérj, ami melleleg egy örökkévalóságnak tűnt. Leírtam mindent, amíg a kocsiban voltam, arra az esetre, ha...

– Ha?

– Nem is tudom. Csak úgy éreztem, hogy le kell írnom, mielőtt elfelejtem a részleteket, de már így sem emlékszem mindenre. *A fényébe!* – Morogva fészkelődött a széken. – Hogy elülsem az időt, elmentem a postára, megnéztem a postafiókomat, jött-e valami, és végül otthagytam a papírt, mert annyira ki vagyok bukva.

Hátradőltem a bárshéken, és még mindig fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Egyértelmű volt, hogy Melt nagy megrázkódtatás érte, tehát valaminek történnie kellett. Valószínűleg nem úgy, ahogy elmondta, de átélte valamit, én pedig őszintén sajnáltam.

– Félek hazamenni. Phillip tudja, hol lakom. – Mel kiürítette a poharát.

– Mikor történt ez? Ma reggel? – kérdeztem összevont szemöldökkel.

Mel bólintott.

Valami szöveget ütött a fejembe.

– Egyáltalán voltál ma bent a munkahelyeden? – kérdeztem.

– Micsoda? Dehogyan! Hogyan tudtam volna dolgozni ezek után?

– Mel megborzongott. – Ráadásul Phillip azt is tudja, hol dolgozom, szóval ott is rám találna.

A mellkasom összeszorult. Édes istenem, mi van, ha tényleg komoly baj van Mellel? Ha nemcsak túl élénk a fantáziája, hanem valami komolyabb? Azonnal szakmai üzemmódba kapcsoltam, és úgy pörgettem végig a lehetőségeket, mintha bevásárlólistát készítenék: ideg-összeroppanás, skizofrénia, szorongás és hallucináció... netalántán agydaganat? Számos lehetőség állt fenn.

– Mel...

– Ne melezz itt nekem! – A hangja megbicsaklott. – Tudom, hogy örültségnek hangzik, és fordított esetben én sem hinnék magamnak, de tudom, mit láttam. Phillip nem ember. És a bátyja sem. Nem tudom, micsodák. Talán a kormányzat kísérletezik rajtuk, vagy a jó ég tudja. Még az is lehet, hogy földönkívüliek. Lövésem sincs.

Földönkívüliek. Remek. Határozottan éreztem, hogy ideje lelépnünk a bárból.

– Mit szólnál hozzá, ha hazajönnél velem?

Remény csillant a szemében.

– Tényleg? De nem gond? Tudom, hogy azt hiszed, tisztára megzakkantam.

Legyintettem.

– Ugyan, mire valók a barátok, babám? Vészhelyzet van, én pedig tudom, hogyan segítek. Van otthon jégkrém és maradék lasagna. Telezabáljuk magunkat, és megpróbálunk a végére járni a dolognak.

– Egész nap nem ettem. Túlságosan ideges voltam. – Mel halványan elmosolyodott. – Te vagy a legjobb, Serena. Komolyan.

– Tudom. – Szentelen vigyort villantottam rá. – Hagyd csak, állom a cechet!

Mel bólintott ugyan, de kutakodni kezdett a táskájában, mire felkaptam a sajátomat, és leugrottam a bárszékről. Ahogy átverekedtem magam az asztalok között, igyekeztem nem törődni a szomszédos asztaloknál ülők kérdő pillantásaival.

Általában én rendeztem a számlát, ahogy most is. Mel szerette a drága holmikat, de képtelen volt megmaradni egy munkahelyen annyi ideig, hogy rendes fizetést kapjon. Nem igazán fért a fejembe, miért, tekintve, hogy Mel okos volt és iskolázott, de valahogy mégsem tudta eladni magát. Mel csupán huszonhárom éves volt – annyi, mint én –, ezért úgy véltem, bőven van még ideje arra, hogy kikerüljön az örült gazdag pasik büvköréből, megállapodjon, és végre hasznát vegye a kemény tanulással megszerzett tanári diplomájának.

Visszatértem Melhez, és belekaroltam.

– Mehetünk?

Bólintott, de nem szólt egy szót sem, miközben kifelé igyekeztünk a kora májusi száraz levegőre. Elhaladtunk egy csapat pasi mellett, akik épp akkor léptek be a bár ajtaján, levetett zakóval és kilazított nyakkendővel. Az egyikük – egy magas, szőke – halk füttyentés kíséretében megeresztett egy „szia, cicá”-t Melnek, ami süket fülekre talált. Ha a korábbiak nem győztek volna meg arról, hogy Mel mennyire kikészült, a tény, hogy figyelmen kívül hagyott egy pasit, aki érdeklődést mutatott iránta, elegendő bizonyítékul szolgált.

Aggódva a parkolóház felé tereltem barátnőmet. Ha Mel hangulata azután sem javul, hogy teletömtem lasagnával és jégkrémmel, akkor rá kell vennem, hogy beszéljen egy szakemberrel, aki nem én

vagyok. A barátságunk miatt nem tudnék elfogulatlan diagnózist felállítani, és azt is tegyük hozzá, hogy eddig még senkit sem kellett diagnosztizálnom. Középiskolában dolgozó iskolapszichológusként csupán korlátozott számú mentális problémával szembesülök egy-egy nap.

A parkolóházban sötétebb és hűvösebb volt. A teljes hátsó sor, ahol a kocsim is parkolt, sötétségbe burkolózott. Szerencsére Mel autója az első sorban, a kijáráshoz közel állt.

Megálltunk a piros Audija mellett. Miközben előhalászta az autókulcsot, hozzám fordult.

– Azt hiszed, begolyóztam, igaz?

– Nem! Dehogya! – vágtam rá.

Kétség suhant át az arcán.

– De most komolyan, mert úgy nézel rám... mintha gondolatban éppen számba vennéd, hogy milyen mentális betegségek jöhetnek szóba.

– Nem is – mondtam vigyorogva. – Már korábban végigpörgettem őket.

Mel felnevetett, aztán gyorsan megölelt.

– Köszönöm! De tényleg. Most nagyon nincs kedvem egyedül maradni.

Magamhoz szorítottam.

– Nincs mit. Ahogy már mondtam, együtt kitalálunk valamit.

Mel elengedett, és kinyitotta a kocsiajtót.

– Megvárlak.

Megnyugtató mosolyt küldtem felé, majd amennyire a magas sarkú cipőm engedte, végigsiettem a parkoló autók labirintusán. Elfogott az idegesség attól, hogy ott vagyok. Mindig is utáltam a mélygarázsokat. Rohadtul parásak.

Bár a szenátor világító fia szintén elég parás.

A mellkasom összeszorult. Mel még sosem tűnt ennyire... védtelennek, mint ma este. Fogalmam sem volt, hogyan segíthetnék rajta, de akármi történt is az elmeállapotával, én mellette állok. Pont úgy, ahogy Mel támogatott engem, amikor elveszítettem az édesanyámat. Elsőéves főiskolás voltam, amikor megölték egy utcai rablótámadás során. Melen kívül senkim sem volt, mivel apámhoz, akivel ritkán találkoztunk, sosem álltam közel. Mellel számtalan alkalommal nyújtottunk vigaszt a másoknak, legyen szó apróságokról vagy komoly problémákról.

Ez az alkalom sem lehet kivétel.

Megálltam a leharcolt Hondám elejénél, és kihalásztam a táskámból a kulcsot, azonban a táskám pántja lecsúszott a vállamról, mire megmozdítottam a karomat, és a kulcsosomó a koszos földre esett.

– Remek! – motyogtam, és próbáltam lehajolni, már amennyire a ceruzaszoknyám engedte.

Felkaptam a kulcsot, és felálltam. Mozgásra lettem figyelmes a szemem sarkából. Odafordultam. A parkoló nem volt túl nagy, ezért ki tudtam venni Mel fejét az autója hátsó ablakán keresztül. Azt hittem, őt észleltem, és épp elfordultam volna, amikor egy magas férfi tűnt fel a mélygarázs széles bejáratának közelében lévő oszlop mögül. Határozott léptekkel közeledett, elhaladt az egyik lámpa alatt.

Úristen, de dögös...

A férfi döbbenetesen jóképű volt: magas termetével és homokszőke hajával úgy festett, mint aki az imént lépett ki egy divatmagazinzból. A farmere úgy simulat hosszú lábára, mintha ráöntötték volna, talán méretre készült. A jótékony sötétség miatt nem kellett attól tartanom, hogy észrevesz, ezért nyugodtan legeltethettem a szemem

e pompás példányon. Biztos voltam benne, hogy nem láthat meg, ezért leplezetlenül bámultam tovább... Talán a nyálam is kicsordult.

Vagy inkább csorgott.

Épp a farmer által kihangsúlyozott tökéletes fenekét fixíroztam, amikor elhaladt egy másik lámpa alatt, és – a бүdös életbe! – eltűnt. Egyszerűen köddé vált! Mintha egy pislantással eltűnt volna a térből, vagy beszívta volna egy fekete lyuk. Az egyik másodpercben ott volt, a másikban nem.

Aggódva tettem egy lépést előre. Hideg futkosott a hátamon. Álmodtam? Vagy Mel hallucinációja fertőző volna, mert ez pontosan olyan esetnek tűnt, mint amiről a bárban beszélt, de...

Aztán megláttam a pasit Mel autója mögött, a jobb oldalon. Nem értettem, hogy került oda úgy, hogy én észre sem vettem. Mindenestre, értettem vagy sem, de ott állt, oldalra döntött fejjel.

A csontig hatoló bizonyosság és rettegés súlyos köhalomként ülte meg a gyomromat. Földbe gyökerezett a lábam. A kulcscsomó hasznavehetetlenül lógott a kezemben. Hirtelen ismét a bárban találtam magam, és Mel szavai visszhangoztak a fejemben.

Nem ember. Nem ember.

Döbbenet és dermedten figyeltem, ahogy a férfi felemeli a karját. Abban a pillanatban kinyílt a vezetőülés ajtaja, és Mel dugta ki a fejét, mintha a férfi megszólította volna, de hangosan dörömbölő szívem miatt nem hallottam semmit. Épp nyitottam a számat, hogy odakiáltak Melnek, de a levegő megtelt elektromossággal, amitől a testemet borító apró pihék az égnek meredtek. A lámpák pislákolni kezdtek, majd gyors egymásutánban szétrobbantak az izzók, és esőcseppekként záporoztak a szilánkok. A fegyverropogás hangerejéhez közelítő robbanások elnyelték a sikolyaimat. Hátraugrottam, és nekiütköztem a kocsim motorháztetejének.

A parkoló egy másodpercre koromsötétbe burkolózott. Aztán természetellenes és erőteljes kékesfehér fény villant a mélygarázs elejéből, ami – *édes istenem* – a férfiből áradt. Ő bocsátotta ki a villám-láshoz hasonló fényerőt: a ragyogás a válláról indult, szikrázva és tekeregye áterjedt a karjára, végül elérte a tenyerét.

Mel abban a pillanatban sikított fel, amikor a nevét kiáltottam.

Fény robbant ki a férfi kezéből, és villámként csapódott Mel autójának hátuljába. A szívverésem kihagyott. A kulcs kiesett a kezemből.

Kékesfehér fény nyelte el Mel autóját. Egy másodpercre összesűrűsödött a levegő, minden mozdulatlaná dermedt. Erőteljes hőhullámok járták át a garázst, a ragyogó fény elvakított, majd rendkívüli erejű robbanás rázta meg a mélygarázst.

MÁSODIK FEJEZET

A HÍVÁS MÁSODPERCEKSEL AZELŐTT FUTOTT BE, hogy felszálltam volna az isten háta mögötti Nyugat-Virginiába tartó magángépre. Legszívesebben magasról tettem volna rá, mert akárhányszor megcsörrent a rohadt mobil, mindig valami szarba keveredtem, amivel egyáltalán nem akartam foglalkozni.

De a „nem akartam” és a „muszáj” között ég és föld a különbség.

Előhalásztam a rohadt kütyüt a katonai hátizsákomból, és úgy fogadtam a hívást, hogy rá sem pillantottam a kijelzőre. Nem volt túl hosszú a lehetséges hívók listája.

– Mi van?

Csend volt a vonal túlsó végén, szinte láttam magam előtt a hólyag ügynök felháborodott arcát.

– Rendkívüli modortalanságra vall így fogadni egy hívást – jelentette ki Zombro ügynök.

– Tényleg? Akkor hadd mondjak még egy modortalan dolgot! – A falnak dőlve figyeltem a kifutón álló gépet. – Nagy ívből leszarom.

Zombro ügynök rám förmedt.

– Szerintem fogalma sincs, kivel beszél, de hadd...

– Pontosan tudom, hogy kihez-mihez van szerencsém. Térjen a lényegre! Még a végén lekésem a gépemet.

– Mondjon búcsút az utazásnak, mert megbízásunk van a maga számára.

Az ujjaim megfeszültek az okostelefon körül, hallottam, ahogy a silány műanyag megroppan. Szarházi! Hatalmas erőfeszítembe telt, hogy lazítsak a szorításomon. Jó pár telefontól szabadultam már meg ily módon.

Zombro beleegyezésnek vette a hallgatásomat.

– Az egyik műholdunk magas frekvenciájú energiahullámot érzékelt Boulder felett.

Hátradöntöttem a fejem, és lehunytam a szemem.

– És nekem mi közöm ehhez?

– Az eddig gyűjtött bizonyítékok alapján valaki nem megengedett módon használta a Forrást. Azért van szükségünk a maga segítségére, mert egy luxenkolónia él azon a területen.

Lassan kinyitottam a szemem. A látóhatáron a nap utolsó sugarai lassan eltűntek a hegy mögött, narancsos-szürkés derengésbe vonva a lapos homokkő sziklákat. Apró kövek ragyogtak a halványodó fényben. Átkozott béta-kvarc!

– Hunter? Hallotta, amit mondtam?

Zombro hangja nem volt jó hatással az önuralmamra, ami amúgy sem tartozik az erősségeim közé. Ellöktem magam a faltól.

– Aha, hallottam.

– Maga tartózkodik a legközelebb Boulderhöz. A pilóta megkapta az utasítást. Menjen a helyszínre, és várja meg, amíg ismét kapcsolatba lépünk magával!

Mielőtt annyit mondhattam volna, hogy „Rohadj meg!”, Zombro bontotta a vonalat. A mocskos patkány imádja ezt játszani. Az, hogy ő fejezhette be a hívást, hatalomérzetet adott a gennyládának. Tény, hogy idegesítő a tag, de egyúttal nevenséges is. Zombro a legvadabb álmaiban sem tudna annyira erős vagy halálos lenni, mint én, és ezt ő is nagyon jól tudja.

Megmozgattam a vállam, de a feszültség mélyen beleette magát az izmaimba. Vetettem egy pillantást a hangárra, és a szememet egyértelmű, fenyegető figyelmeztetésként összehúztam.

A fajtámhoz tartozó ismeretlen egyre jobban behúzódott a sötétségbe. Gyorsan hátrált, ami arra mutatott, hogy van annyi józan esze, hogy féltse az életét. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy nem próbálkozik semmivel, ezért addig nem fordítottam hátat, amíg meg nem győződtem róla, hogy ott maradt, ahova behúzódott.

A kezem ökölbe szorult. Késztetést éreztem, hogy lehántsam magamról ezt a bőrt. Szeretem az emberi alakot, de ez most pont egy olyan pillanat volt, amikor arra vágytam, hogy felölthessem a valódi alakomat azért, hogy megszabadulhassak a seggfejektől, akik azért hívogatnak, hogy a segítségemmel a kormányzat fenntartsa a látszatot. Mintha tényleg képesek lennének kordában tartani a luxeneket! Ha így állna a helyzet, akkor nem volna rám szükségük. Sőt, akkor valószínűleg már rég halott lennék, vagy bezártak volna egy laborba, hogy kísérletezzenek rajtam... És az egyáltalán nem volna kellemes.

De helyette ez vagyok... Bármit jelentsen is *az ez*.

Ez az „Add bérbe az életed!” maszlag lassan kezdi elveszíteni az újdonságát. Ellentmond a természetemnek, hogy csak üljek, viselkedjek és ugorjak, ha a Védelmi Minisztérium füttyent. Lore-nak valamiért ez soha nem okozott gondot, de a testvérem mindig is... egy kissé külön volt, vagy szentimentális, attól függ, honnan nézzük.

És miatta jutottam idáig, hogy készen álltam elvégezni ezt a munkát is, mert Lore megkért rá, könyörgött, hogy fejezzem be az eszetlen öldöklést, szálljak ki a háborúból. A mi fajtánk sosem könyörög. De a könyörgése a hógunk holtteste fölött hangzott el.

Így kötöttem ki itt.

A pilóta kidugta a fejét a rakodónyíláson, láthatóan beletörődött a helyzetbe. Az emberek mindig feszengnek a fajtánk jelenlétében. A hatodik érzékük azt súgja nekik, hogy már azzal, hogy a közeliünkben vannak, a halállal néznek farkasszemet.

Lehetne rosszabb is, gondoltam, ahogy felkaptam a hátizsákom. Ha nem mehetek haza, akkor legalább lesz alkalmam kinyírni egy luxent.

– Már elmondtam mindent, amit tudok. Hihetetlenül hangzik, elfogtam. De az nem változtat a tényeken, ha újra és újra elismételem.

Jones nyomozó hátradőlt, és meglazította a nyakkendőjét vastag nyaka körül. Mióta belépett a szobába, a pasas arca egészséges rózsaszínről aggasztó vörösre változott.

– Miss Cross, tudom, hogy hatalmas megrázkódtatáson esett át...

– Láttam, ahogy a barátnőm felrobban a kocsijával együtt! – Elszorult a torkom. Megköszörültem, de a szemem még mindig égett. – Úgyhogy igen, ha úgy vesszük, rohadt nagy megrázkódtatás ért, de ez nem változtat azon, amit ma este láttam.

– És ez a férfi... Mit is mondott, hogy nézett ki?

Kimerülten a sötétbarna asztalra helyeztem a kezem.

– Már mondtam magának, és korábban a rendőröknek is. Magas volt...

– De milyen magas, Miss Cross? – Jones előrehajolt, a mozdulat közben méretes hasa beszippantotta az övét. – Maga meglehetősen alacsony, úgyhogy elképzelhető, hogy sok ember magasnak tűnik az ön szemszögéből.

Ez meg mi a francról beszél? Megráztam a fejem. Túlságosan össze voltam zavarodva ahhoz, hogy nehezteljek a pasasra. Még egyszer megadtam neki a személyleírást, miközben a nyomozó a kis jegyzetfüzetébe írogatott. Biztos voltam benne, hogy csak firkálgat. Több mint öt órája ültem a rendőrségen, ahol újra és újra elismételtem, amit láttam és hallottam aznap éjszaka. Egy részem lezsibbadt, képtelen voltam feldolgozni, hogy valójában mi történt, mert Mel... Mel nem lehet halott! A másik részem viszont rettentő érzékenyen reagált a legapróbb székcsikorgásra – akárhányszor a nyomozó megmozdult – is, a mélygarázsban átélt szörnyű pillanatra emlékeztető vibráló, fluoreszkáló fényekre, és minden egyes sajgó izmom és a bőrömön lévő horzsolások az esésem erejére emlékeztettek.

Alig hittem el, hogy életben maradtam.

A robbanás erejétől a fenekemre estem, és ha van is rajta zsírpárna, nem tompította a becsapódást. A fülem kerek két órán keresztül folyamatosan csengett, és továbbra is éreztem az orromban az olvadó, pöndörödő fém... és az égő emberi hús szagát.

Édes istenem...

Megborzongtam, és a műanyag pohárban lévő vízért nyúltam. Nagy kortyokban nyeltem, de ez sem szüntette meg a torkomban érzett fémes ízt. Vettem egy mély levegőt, és amikor felnéztem, a pilantásom találkozott az idősödő nyomozóéval.

– Én mondom magának, az a pasi felrobbantotta Mel kocsját. Fogalmam sincs, hogyan csinálta, de így történt. És a robbanás előtt Mel... – Összeszorítottam az ajkam. – Mel halálra volt rémülve.

– És maga azt állítja, hogy Vanderson szenátor fiai miatt? – Kétkedés suhant át húsos arcán. – Amiért szemtanúja volt annak, hogy valami természetellenes történik a fiúkkal aznap reggel? Elismételné, hogy pontosan mit mondott magának a barátjának?

Dühösen rámeredtem, amiért megint hallani akarja, amit már ezerszer elmondtam. Mintha azon igyekezne, hogy bebizonyítsa, hazudok, ami örülség, mert ugyan ki találna ki ilyen történetet? Hátradőltem, a kezemmel a hajamba túrtam. Csak egy dolog miatt vagyok még itt: reménykedem, hogy valahogyan segíthetek megtalálni azokat, akik felelősek Mel haláláért.

Volt szerencsém korábban hallani a rendőröket, mivel résnyire nyitva felejtették az ajtót. Melből csupán *cafatok* maradtak. Ennyi. Egy egész élet cafatokra robbant szét.

Rosszullét ülte meg a gyomromat, miközben elismételtem a nyomozónak mindent, amit Meltől hallottam. A vallomásomat azzal egészítettem ki, hogy beszámoltam Mel pánikszerű telefonhívásáról és a bárban tapasztalt rettegéséről.

– Iskolapszichológus vagyok egy középiskolában...

– Elég fiatalnak tűnik. – Jones sűrű szemöldöke összeszaladt.

– Két évvel ezelőtt diplomáztam, és nagyjából egy éve dolgozom ott – magyaráztam leverten. – Tudom, hogy örülségnek hangzik, de az igazat mondom.

– Hiszek magának – jelentette ki, mire a meglepettség úgy száguldott végig rajtam, akár egy kilőtt nyíl. A nyomozó felkelt, felkapta a jegyzetfüzetét. – Hiszem, hogy őszintén meg van győződve arról, amit látott, és segíteni akarok magának. És segíteni is fogok... de talán pár nap múlva, miután feldolgozta az eseményeket, képes lesz tisztább fejjel gondolkozni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

A harag úgy hasított belém, mint egy szöggel kivetetett lánc. A düh megnövelte fogyatkozó energiámat. Felpattantam a székből, magamat is meglepve, hogy képes vagyok még ilyen gyorsan mozogni a történetek után.

– Nem fogok mást mondani, mint amit eddig. Tök mindegy, hány nap telik el!

Nem törődött a kifakadásommal, csak jelezte, hogy üljek le.

– Már csak pár perc türelmét kérem. Keríték egy rendőrt, aki hazaviszi, rendben? A mélygarázs még mindig le van zárva. Reméljük, holnap már vissza tudjuk szolgáltatni az embereknek a járműveiket.

Dac horgadt fel bennem, és egy pillanatig eljátszottam a gondolatot, hogy nekirontok a plöttyedt nyomozónak. Nagy eséllyel le tudtam volna döntené a lábáról, de a készítés olyan gyorsan illant el, mint a lufiból kiszálló levegő. A székre rogytam, túl dühös és fáradt voltam.

A nyomozó összevont szemöldökkel megállt az ajtóban.

– Lenne magához még egy kérdésem, Miss Cross.

Rápillantottam, kételkedve, hogy értelmeset fog kérdezni.

– Említett egy... d-vel kezdődő nevet. A barátnője mondott még valamit ezzel kapcsolatban?

– Úgy érte, a Daedalusról? – A nyomozó bólintott, a vállam megereszkedett. – Igen. Valami Sas-projektet vagy -hadműveletet emlegetett, de nem emlékszem pontosan... Azt hiszem, ennyi. Mikor mehetek haza?

Jones fürkésző pillantást vetett rám, majd mosolyt kényszerített összepréselt szájára.

– Már csak pár perc az egész.